

Spørgsmaalet om Redaktørers Fritagelse for Vidnepligt, naar det ikke gælder Ansvar for, hvad der er skrevet eller offentliggjort, men derimod Ansvar for, at noget er offentliggjort, som ikke kunde være offentliggjort uden Brud paa en Retspligt. Det er et europæisk Spørgsmaal. Pressen kæmper haardt for at faa denne Fritagelse, Statsmyndighederne have altid og alle Vegne modsat sig den, og det er jo i Princippet temmelig urimeligt at give Redaktører en saadan privilegeret Stilling. Men praktisk set medfører Forslaget, saaledes som det er ordnet i Folketinget, ikke nogen Fare. Der er Begrænsningen sat saa snævert og Fritagelsen indskrænket til de Tilfælde, hvor Sagen ikke angaar Forbrydelser, som kunne medføre mere Straf end simpelt Fængsel, og som heller ikke angaar en Forbrydelse mod en offentlig Pligt, altsaa ogsaa Pligter for Embeds- og Bestillingsmænd eller dem, der overhovedet have et offentligt Hverv, at vi mene, at det bliver et Punkt, hvis Afgørelse paa dette Sted man kan finde temmelig urimelig, men som der praktisk set ikke kan være nogen afgørende Indvending imod. Der have vi altsaa bøjet os for Folketingets Forslag, og med Hensyn til et andet Punkt, det kommunale Tilsyn med Varetægtsfængslerne, have vi ligeledes anerkendt dette, naar det begrænsedes saaledes, at det nok kunde føre til at værne mod Misbrug, hvis de virkelig forekomme, men ikke til Ufred og Urolighed indenfor Varetægtsfængselet, som kunde bringe Forstyrrelse i hele Virksomheden der. Saaledes som det er begrænset, er der heller ingen Fare i den Henseende, medens paa den anden Side vi fra vor Side — jeg tænker her nærmest paa den Bestanddel af Flertallet, som jeg tilhører — have maattet erkende, at der i dette kommunale Tilsyn laa et Værn imod ubeføjet Mistænkeliggørelse, som i selve Anstaltsbestyrerens Interesse vel kunde ønskes af ham, og som vilde være til Stede, naar det til enhver Tid stod det paagældende kommunale Udvalg aabent at se efter, hvad der foregik, og at se, at intet blev stukket under Stolen.

Jeg skal endelig berøre et sidste Punkt, et Punkt, som ligger udenfor Lovforslaget i dets Almindelighed, nemlig den Overgangsbestemmelse, som er indført med Hensyn til Forbedring af Lønningerne for de nuværende Embeds- og Bestillingsmænd i de kollegiale Retter. Jeg skal her minde om Sagens Historie, som er denne, at der fra dette Tings Side, altsaa ved privat Initiativ, blev indbragt særlige Forslag

herom, i og for sig uafhængige af Retsplejereformen, og at disse mødtes med Velvillie fra alle Sider i dette Ting og efter at være vedtagne her fremdeles ere blevne mødte med Velvillie fra alle Sider i det andet Ting, uden at deres Fremme og eventuelle Vedtagelse hverken fra dette Tings eller fra det andet Tings Side er sat i Afhængighed af Retsplejelovens endelige Vedtagelse. Dersom det foreliggende Udjævningsforslag ikke skulde blive vedtaget, ere disse Forslag stadig levende, og vi haabe og have vel ogsaa Ret til at vente, at de ville blive fremmede, da de ere saa fuldstændig i Overensstemmelse med den Forbedring, som begge Tingene i denne og tidligere Samlinger ere blevne enige om med Hensyn til saa mange, mange andre Lønningsforhold. Samtidig er der i det af Landstinget vedtagne Forslag indføjet en Henvisning til disse særlige Love. Det betyder altsaa, at hvis denne Retsplejereform træder i Kraft, behøves de særlige Love ikke, de kunne altsaa optages her i Lovforslaget, med andre Ord: Retsplejereformen maatte ikke blive gennemført uden disse Lovforslag, men disse Lovforslag burde gennemføres, selv om Retsplejereformen ikke vedtoges. Saaledes forholder Sagen sig ogsaa i Virkeligheden, idet jeg kan sige, at selvfølgelig har Hensynet til denne Forbedring ikke haft Spor af Indflydelse paa Spørgsmaalet, om vi overhovedet skulde kunne udjævne de virkelig foreliggende Uoverensstemmelser vedrørende Sagen selv. Til Vidnesbyrd herom skal jeg bemærke, at der overfor Formanden for det Dommerudvalg, der af Justitsministeriet blev nedsat for at gøre Forslag til en endelig Ordning af Lønningsforholdene, under Forhandlingerne med ham udtrykkeligt blev udtalt, at selvfølgelig kunde alle disse Lønnings-spørgsmaal ikke bevæge dette Ting til at gaa ind paa nogen som helst Ordning, som vi ikke i øvrigt fandt forsvarlig, og Svaret derpaa fra dette Dommerudvalgs Formand lød: Jeg har den fulde Tillid til vort Lands Dommerstand, at den ogsaa vil forstaa dette, at ingen Lønningsforbedring købes med en Retsreform.

Hermed tror jeg at have udtalt tilstrækkeligt til at forklare de væsentlige Punkter i Udjævningsforslaget, og jeg skal nu, idet jeg anbefaler det af Flertallet stillede Udjævningsforslag, anbefale dette betydelige Lovgivningsarbejde, som hedder Retsplejereformen, saaledes som det vil komme til at foreligge, naar disse Ændringsforslag blive vedtagne. Jeg skal i